

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika, v. o. s.**, IČ 25110161, sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, sídlem Koliště 21, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2005, č. j. 3743-02/5-0101-21, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2007, č. j. 29 Ca 170/2005 - 92,

t a k t o :

Návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e n e v y h o v u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým soud vyslovil nicotnost rozhodnutí Celního úřadu Hodonín ze dne 22. 3. 2005, č. j. 1423-05/05-0261-31, a rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 19. 4. 2005, č. j. 3743-02/5-0101-21. Rozsudek krajského soudu vycházel z toho, že rozhodnutí byla vydána věcně nepřislušným orgánem.

V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby zdejší soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil toliko tím, že vyslovení nicotnosti uvedených rozhodnutí znamená v konečném důsledku, že žalobci bude vráceno zboží zajištěné prvoinstančním rozhodnutím. To by pro stěžovatele znamenalo nenahraditelnou újmu, jelikož účelem zajištění zboží bylo zjistit, zda žalobce řádně splnil daňovou povinnost. V případě vrácení zboží by toto zjištění bylo znemožněno. Stěžovatel dodává, že přiznání odkladného účinku by bylo v souladu s veřejným zájmem, jímž je v daném případě zájem na řádném prověřování plnění daňových povinností.

Žalobce nevyužil své možnosti vyjádřit se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde ovšem žalovaného) nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zvážení argumentů stěžovatele nedospěl k závěru, že by výkon rozhodnutí napadeného kasační stížností znamenal pro žalovaného nenahraditelnou újmu. Tvrzené ohrožení vybrání daně ve správné výši nemůže samo o sobě vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nehledě na to, že vůbec nemusí existovat příčinná souvislost mezi

vybráním daně ve správné výši a zajištěním zboží. Tuto skutečnost navíc nemůže posuzovat stěžovatel, nýbrž k tomu je zde právě soud, aby v řízení v rámci kasačních důvodů posoudil, zda krajský soud pochybil. Podobným způsobem a s přihlédnutím ke své konkrétní věcné působnosti by totiž mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, eventuálně bylo prohlášeno za nicotné. To by však bylo v rozporu s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy. To platí obzvláště v případě, kdy byla krajským soudem vyslovena nicotnost rozhodnutí žalovaného a kde je tedy závažnost pochybení intenzivnější, než je tomu v případě, kdy soud rozhodnutí správního orgánu ruší. Nejvyšší správní soud nemůže postupovat tak, že přiznáním odkladného účinku de facto obnoví účinky rozhodnutí, která mohou být nicotná (za taková je označil krajský soud a na tento jeho výrok je třeba hledět jako na věcně správný, pokud zdejší soud nedospěje při meritorním posuzování kasační stížnosti k opaku).

Konstantní je v tomto směru i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, zde možno odkázat např. na rozsudek ze dne 2. 6. 2005, č. j. 2 Afs 37/2005 - 82, dostupný na www.nssoud.cz, kde se praví, že ve vztazích mezi soukromou osobou a státem v případě, že stěžovatelem v řízení o kasační stížnosti je státní orgán a že ve věci jde o právní vztah spočívající v povinnosti k peněžitému (tedy zastupitelnému) plnění mezi účastníky, „nenahraditelná újma“ u státu (reprezentovaného státním orgánem jako účastníkem řízení) nepřipadá prakticky v úvahu. Ve svém usnesení ze dne 2. 7. 2003, č. j. 1 Ads 10/2003 - 52, publikováno pod č. 46/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že zrušením rozhodnutí správního orgánu a vrácením věci k dalšímu řízení bez dalšího nehrozí tomuto správnímu orgánu nenahraditelná újma ve smyslu § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s. Obdobně (nebo tím spíše) lze uvažovat i v případě, kdy sice nedochází ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, nýbrž je soudním rozhodnutím vysloveno, že rozhodnutí je nicotné.

Jelikož žalovaný neprokázal, že výkon či účinky rozhodnutí napadeného kasační stížností by vedly ke vzniku nenahraditelné újmy, soud se již nezabýval tím, zda by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a zda není v rozporu s veřejným zájmem.

Ze shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu